

SIMON LENARČIČ

Pojasnila

(k Odgovoru na Simona Lenarčiča "Čeri v slovenskem pravopisnem morju")

V *Odgovoru na Simona Lenarčiča "Čeri v slovenskem pravopisnem morju"*, ki je bil objavljen v letošnji peti številki *Sodobnosti* (podpisal ga je gospod Jože Toporišič), je zapisanih več trditev, ki zahtevajo pojasnilo. Gospodu Toporišiču in drugim pravopiscem se za odgovor zahvaljujem, toda njihovo pisanje je precejšnje razočaranje, saj na kopico konkretnih pripomb ponuja le peščico konkretnih pojasnil, začenja pa se z neresnično trditvijo, da sem "prvo različico tega svojega dela ... objavil na SPLETNIH STRANEH že devet dni po izidu knjige ...". Trditev je kasneje ponovljena še dvakrat, vendar kljub znanemu pregovoru (še) ni postala resnica. Resnica je namreč, da sem se deveti dan po izidu *SP'01* (24. 11. 2001) odzval povabilu izdajatelja, ki je objavljeno na zavihku ščitnega ovitka, in na e-naslov "pravopis.isj@zrc-sazu.si" poslal E-PISMO s seznamom do tedaj odkritih napak (odslej ga bom imenoval PRAKRITIKA, kritiko, objavljeno v *Sodobnosti*, pa KRITIKA). Od Inštituta za Slovenski jezik Frana Ramovša (ISJ) sem nekaj dni kasneje prejel e-obvestilo (v polomljeni slovenščini!) o prejemu pošiljke in posredovanju le-te pravopisni komisiji, odgovor na prakritiko pa sem dočakal šele sredi marca 2002. Vendar ne na svojem e-naslovu, ampak na spletni strani ZRC SAZU!

Zakaj so se pravopisci oziroma odgovorni pri ZRC SAZU odločili za objavo odgovora na svoji spletni strani, ne vem. Še manj

razumem, kako je mogoče, da na znanstveni instituciji, kakršna je ISJ, ne ločijo med e-pismom in spletno stranjo. Kritike pravopisa, ki sem jim jo poslal z e-pošto, nisem na spletnih straneh nikoli objavil. Dvomim tudi, da jo je kdo drug, če pa pravopisci vedo za naslov spletne strani, na kateri bi bilo mogoče prebrati mojo prakritiko, naj mi ga, prosim, sporočijo. Vsekakor dovoljenja za objavo na spletnih straneh nisem dal nikomur, niti pravopiscem ne. Zato sem nad zdaj že drugo javno objavo odgovora na NEOBJAVLJENO prakritiko oziroma na uradno (tj. za javnost) NEOBSTOJEČE pripombe toliko bolj začuden. Presenečen sem tudi nad tem, da pravopisci v času, ki je minil med obema objavama, niso ugotovili, kakšen je njihov odgovor.

Kritika SP'01, objavljena v Sodobnosti, je nastajala postopoma. Drugače naslovljeno prakritiko sem, kot rečeno, deveti dan po izidu poslal pravopiscem, napake, na katere sem naletel po tem, pa sem dopisoval v datoteko, katere obseg se je do prvih dni januarja 2002 podvojil. V objavljeni verziji (*Čeri v slovenskem pravopisnem morju*, Sodobnost 66/1) sem marsikatero pripombo iz prakritike dopolnil, nekaj pa sem jih tudi izpustil. Vendar pa napak, pomanjkljivosti in nejasnosti z novim letom kljub pobožnim željam ni zmanjkalo. Najprej se jih je nabralo dovolj za drugi del kritike (*Čeri v slovenskem pravopisnem morju* 2, Sodobnost 66/3), seznam pa se še kar daljša. Toliko jih je, da bi o njih lahko napisal cel roman! To tudi pojasnjuje, zakaj sem mnenje, zapisano v prakritiki ("Poudariti moram, da to pisanje ni kritika SP kot celote, saj so vse navedene pomanjkljivosti le kaplja v širnem pravopisnem morju."), čez nekaj tednov spremenil v po mnenju pravopiscev "nedopustno neobjektivno sodbo" ("Tako pa je videti, kot da slovenski pravopisci sploh nimajo celovitega pregleda nad sodobnim slovenskim besediščem, še zlasti ne nad zapisovanjem lastnih imen. Vsaj glede slednjega bi SP po mojem mnenju smel iziti kvečjemu z naslovom *"Poskus slovenskega pravopisa lastnih imen"*."). Pravopiscem bi se sodba morda zdela manj "nedopustno neobjektivna", če bi v njej opazili za pravilno razumevanje napisanega zelo pomembne besede "... je videti, kot da ...". K njihovi ugotovitvi, da je v naslovu moje polemike "namesto "kaplja" žal zapisano "čeri"", pa dodajam: nekaj napakam je še mogoče dobrohotno reči "kaplja", ko pa je "kapelj" preveč, nastane povodenj, ki se lahko stopnjuje le še v vesoljni potop. To pomeni, da je precej dobrohotnosti vendarle ostalo tudi v naslovu "Čeri ...", koliko dobrohotnosti (oziroma prizanesljivosti) in hvale si pravopis, kakršen je, sploh zasluži, pa presodite bralci mojih kritik in pojasnil.

Namen *Čeri v slovenskem pravopisnem morju* ni (bil) ironizirati pravopiscev, ampak opozoriti bralce Sodobnosti (oziroma zainteresirano javnost) na žalostno dejstvo, da se vsega, kar piše v SP'01, ne sme jemati za suho zlato (čeprav bi od pravopisa upravičeno pričakovali, da je vse, kar se znajde v njem, najmanj trikrat preverjeno in temeljito premišljeno). V kritiki sem se, kolikor se je dalo, izogibal omenjanju konkretnih oseb in svoje pisanje naslavljaj na pravopisce oziroma pravopis kot institucijo. Če bi bilo mogoče, bi se povsem izognil tudi besedi "pravopisci", toda stavki se pač ne morejo začeti z besedami "Po mnenju pravopisa ...".

Na prakritiko in kritiko, ki sem ju podkrepil z navedbami virov in v mnogih primerih predlagal možne ustrezne(jše) rešitve, so pravopisci odgovorili bolj ali manj pavšalno, nekaterih pripomb niso, tako je videti, niti dobro prebrali. Primerjav, ki kažejo na njihovo površnost, neusklajenost in neupoštevanje lastnih pravil, predstavljajo pa pomemben del moje kritike, so se večinoma dotaknili le bežno ali pa so se jim celo v velikem loku ognili. Precej je tudi neupravičenih izgovorov in neutemeljenih očitkov. Nekateri odgovori so napisani tako, da bralec, ki ne ve, kaj sem napisal v (pra)kritiki, (lahko) dobi vtis, da sem klobasal neumnosti (npr. v zvezi z iztočnicami bachtari, Britanski Honduras, Dolnja in Gornja Avstrija, Kirgizija).

Ker prakritike bralci Sodobnosti nimate možnosti prebrati, bom komentiral vse izmišljene in sporne trditve iz prvega dela odgovora pravopiscev, iz drugega pa le tiste, ki se ne ponavljajo.

1) Pojasnila k odgovoru pravopiscev na neobjavljeno prakritiko

O manjkajoči besedi **pop** sem v prakritiki in kritiki pisal kot o sinonimu za uslovarjeno **popglasbo**⁷⁷ (lepše: pop glasba), ne pa **popart**. Pripombo o manjkajočih besedah in nepopolnih tematskih sklopih sem celo začel z besedami "Če se omejim zgolj na področje glasbe ...". Ta spodrsrljaj navajam kot primer površnega branja kritik, podobnih pa je še nekaj.

To, da beseda **basbaritonist** kljub svoji vsakdanjosti (oziroma ravno zaradi nje!) v *SP'01* ne bi smela manjkati, sem utemeljil z zgovornim primerom napačnega zapisa v enem od slovenskih leksikonov. Zato je izgovor, da si jo "lahko vsakdo sam napravi na podlagi **basbariton** ...", slab. Avtorji *SP'01* tudi ne bi smeli misliti, da lahko iz besed, ki se začenjajo s **tonem...**, vsakdo sam izpelje nedovršnik **otonemljati**, saj vsi ljudje niso rojeni "besedotvorci". Če bi bili, bi pravopisa ne potrebovali. Pravopis, ki tega ne upošteva, pa bi po mojem moral imeti podnaslov v slogu "*Sam svoj mojster*" ali "*Naredi sam*".

Nisem pogrešal iztočnic **poejevski** in **poejevsko**, ampak besedo **poejevstvo**, ki je omenjena v *Pravilih* na strani 118, razložena pa ni nikjer (ne v *SP'01* ne v *SSKJ*). Marsikdo si jo sicer lahko razloži sam, a na to se ne gre zanašati. Takih neopisanih novot je v *SP'01* še ogromno, po drugi strani pa so po nepotrebnem bolj ali manj podrobno opisani nekateri (čisto vsakdanji) pojmi, ki so razloženi že v *SSKJ*.

Pri zagovarjanju pisave **aksolotel**⁷⁸ (v *SSKJ* in *SP'01*) namesto **aksolotl** (mdr. v *LCZ*, *VSL*, *Družinska enciklopedija živali* DZS in leksikon *Živalstvo CZ*) so pravopisci povsem prezrli argument pogostnosti oziroma navadnosti (prim. tudi s tretjim odstavkom pod točko 2). Netočna je trditev, da v slovenščini končnico "-tl" "srečujemo samo ... v nekaterih priimkih", saj so med Slovenci živa tudi (krstna) imena s tako končnico (npr. **Nestl**). Menim, da s končnico "-tl" v uveljavljenih prevzetih(!) besedah ne more biti nič narobe, saj Slovencem pri izgovoru ne povzroča težav. Podomačitev (mehiške) končnice "-tl" v "-tel" je sporna tudi zato, ker *SP'01* ne pojasni, kako naj bi v skladu s tem pravilom(?)

pisali druge tovrstne mehiške in njim sorodne besede ter imena (npr. napitka **pejotl**, azteškega jezika **nahuatl**, kanadskega indijanskega ljudstva **Kvakiutl**; da mi pravopisci ne bi očitali brskanja po eksotični literaturi, naj kar takoj pojasnim, da so vse te besede samostojna gesla v različnih splošnih leksikonih in enciklopedijah). To, da v *Pravilih* ni posebnega odstavka o podomačevanju mehiških lastnih imen (vse ameriške španske pisave so odpravljene z dvema vrsticama besedila!), pa je že znak premalo premišljene uredniške politike.

Na vprašanje, ali napotilo "gl. bahtijari" pri obliki "bachtiar" ni zadosti jasno, odgovarjam: nisem podvomil o jasnosti napotila, pač pa o umestnosti uvrstitve nemškega(!) zapisa **bachtiari**⁷ (in ne "bachtiar", kot se je zapisalo pravopisnem v odgovoru) za vrsto perzijskih preprog. Izpostavil sem ga kot primer iztočnice, ki bi jo v *SP'01*, ki je do mnogih splošno uporabljanih dvojnic zelo mačehovski, brez škode pogrešili. Ob tej priložnosti pa lahko vprašanje zastavim tudi jaz: zakaj naj bi pisali **bahtijari**⁷, če pišemo **šeriat** (in ne "šerijat")? V *VSL* je uvrščeno podobno geslo **Bahtiar** (z izgovorom "bahtjar"), v *Pravilih* pa pri zgledih za podomačevanje perzijske pisave podobnega primera ni.

Pravopisci manjkanje s pravopisnega vidika zelo težkih (in verjetno tudi zato redko ali celo še nikoli zapisanih) prebivalskih imen **Karn**, **Karnka** in **Obrinja** opravičujejo s tem, da se "te (in take) besede navadno uporabljajo samo v množini" (**Karni**, **Obri**), pozabljajo pa, da so uslovarili mnoga s pravopisnega vidika manj zahtevna imena za pripadnike in pripadnice ljudstev (npr. **Avarka**, **Hetit**), ki se v ednini prav tako ne pojavljajo pretirano pogosto (če sploh; izjema so seveda križanke, ki pa po mnenju pravopiscev ne štejejo).

V kritiki nisem zapisal, da bi bila oblika **Ferersko otočje** boljša kot **Fersko otočje**, pač pa sem opozoril na dejstvo, da pri teh dveh geslih v *SP'01* manjkajo prebivalska imena **Ferec** in **Ferka** oziroma **Fererec** in **Fererka**.

Manjkajoče prebivalsko ime "Slonokoščenoobalčan" sem predlagal le v neobjavljeni prkritiki. Do začetka januarja 2002, ko sem končal s pisanjem prvega dela v *Sodobnosti* objavljene kritike, se mi je že posvetilo, da bi bilo bolje **Slonokoščenoobalec**, zato je poduk v tem primeru povsem odveč.

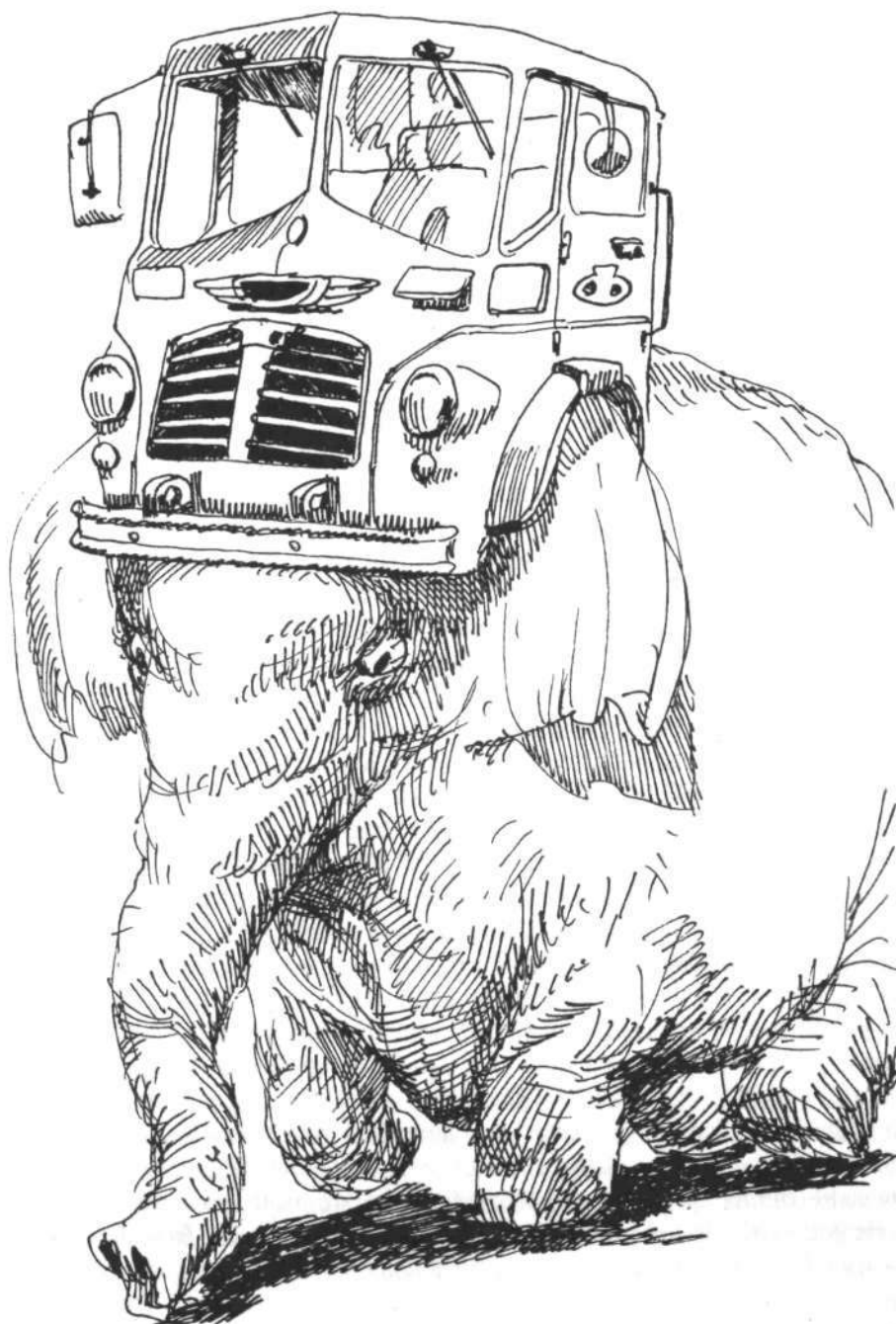
Ni res, da sem za etnonim **Nuba** predlagal slovensko ime **Nubci**⁷. Prav tako ne vem, zakaj pravopisci naštevajo imena Nubija, Nubijec in Nubijka; jaz jih nisem niti omenil. V kritiki, o kateri bi tu morala teči beseda, je etnonim Nuba zgolj omenjen kot eden od etnonimov, iz katerih ni enostavno izpeljati poimenovanj za pripadnika in pripadnico, v prkritiki, ki ni bila namenjena javni objavi, pa sem pravopisce vprašal(!), ali je slovensko množinsko ime **Nubi** ali **Nubci** ali oboje, pri tem pa navedel zgled iz *SP'01* (**Otava** – **Otavci**). Pač pa zdaj čisto zares predlagam ime Nubi (mdr. je navedeno v tretji knjigi *Ljudstva sveta* MK, ki je izšla leta 1980), kajti če so pripadniki ljudstva **Šerpa** po *SP'01* **Šerpi** (in ne "Šerpe"), pripadniki ljudstva Otava pa Otavci (in ne "Otave"), potem za pisavo **Nube**^{*}, ki jo za pravilno razglashajo pravopisci, ni razloga. Slovenske množinske oblike s končnico "-e" so namreč zastarele. Najti jih je mogoče predvsem v nekaterih knjigah izpred dvajset in več let, novejše izjeme

pa so verjetno posledica manjkanja pravopisnih pravil. Novo vprašanje pa se glasi: kako je mogoče, da pravopisci kar naprej spreminjajo nenapisana(!?) pravila in imena ljudstev pišejo enkrat tako, drugič drugače? In zakaj v odgovoru omenjajo le žensko obliko **Nubinja**, ne pa tudi moške? Možne rešitve so namreč tri: povsem sprejemljiva je oblika **Nuba** (zgled za par Nuba – Nubinja je lahko par vojvoda – vojvodinja), precej čudna je **Nub*** (po podobno čudnem pravopisnem zgledu **Havs***; praviln[ejš]a slovenska oblika izvirnika Hausa bi bila **Hausa**), nekje vmes pa je **Nubec**⁷⁷, zgled zanjo pa bi lahko bil pravopisni **Otavec**⁷⁷ (zakaj ne [tudi] Otava?).

Mojo kritiko ukinjanja uveljavljenih(!) dvojnic (nanje se je nanašal prvi del naslova prakritike *Nekatere besede žive pokopane, druge od mrtvih vstale*) so pravopisci pokomentirali z besedami: "Verjamemo, da pridejo sestavljalcu križank zelo prav, vendar jih samo zaradi ugankarstva ne kaže ohranjati". Toda UVELJAVLJENE DVOJNICE ne pridejo prav le sestavljalcu križank. So del slovenskega besednega zaklada, zato bi se jih smelo ukinjati (in uvajati) le po zelo tehtnem premisleku (in enotnih merilih). Uveljavljene dvojnice jeziku ne povzročajo nobene škode. Nasprotno, so znak bogastva in prožnosti jezika, ki nam omogoča, da isto stvar poimenujemo na dva ali celo več načinov. Nekaj povsem drugega pa so nove, NEUVELJAVLJENE DVOJNICE, tako tiste, ki jih bolj ali manj iz nuje kujejo novinarji in prevajalci (oziroma lektorji), kot tiste, ki so si jih izmislili(!) pravopisci (in geografi). Te bi smele priti v pravopis le, če so pravilne, smiselne in upravičene (oziroma potrebne). Nekatere nepotrebne in neuveljavljene nove dvojnice, ki so jim bila na široko odprta vrata pravopisa, sem pokomentiral v prvem in drugem delu kritike (mdr. v poglavjih *Posodobljena in "posodobljena" stara prebivalska imena*, *Nepotrebne novotarije* in *Napake v zapisu geselskih besed*); o nekaterih je beseda tudi v teh pojasnilih.

Kastilije in **Kastilje** v kritiki sploh ne omenjam, v prakritiki pa sem napisal, da sta obe obliki približno enako pogosti (Kastilijo poznajo mdr. SP'62, Veliki družinski atlas DZS in VSL, Kastiljo pa LCZ in SP'01, medtem ko je SSKJ z geslom **kastiljščina** in podgeslom **kastilščina** razpet med obema). Zato oblike Kastilija, ki je bila aktualna še vsaj leta 1998(!), ne bi smeli kar meni nič, tebi nič ukiniti. Dodam lahko še ugotovitev, da je oblika Kastilija celo bolj uveljavljena in očitno tudi starejša oblika kot Kastilja, saj ne le, da jo pozna že SP'62, tudi v LCZ je domovala vse do leta 1994, ko so jo preveč prizadevni geografi(?) "popravili" v Kastilja (o podobnih premalo premišljenih popravljalskih akcijah pravopiscev in geografov pišem tako v prvem kot v drugem delu *Čeri v slovenskem pravopisnem morju*). Obliki Kastilija v prid govori tudi dejstvo, da Slovenci španski pokrajini Cataluna (katalonsko Catalunya) ne pravimo "Katalunja" ali "Katalonja", ampak smo ime poslovenili v **Katalonija**.

Iztočnico **Britanski Honduras** sem v prakritiki in kritiki izpostavil kot zemljepisno ime, ki za razliko od manjkajočih imen, kakršna so **Vzhodni Timor**, **Aruba**, **Tuvalu**, **Kiribati** ipd., že dolgo ni več aktualno. Zakaj pravopisci zdaj razlagajo, da "že v Collinsu beremo, da je to nekdanje ime za Belize", ne vem.

Stavek "Lenarčič nima prav, ko želi zameno prilastkov Dolnji in Gornji v Spodnji oziroma Zgornji (npr. pri Avstriji), saj imamo v *SKI* veliko imen z Dol(e)nji in Gor(e)nji.", je še ena "brca v temo", saj take želje nisem izrazil ne v prakritiki ne v kritiki. Pravopisce sem obakrat skušal opozoriti na dejstvo, da v *SP'01* presenetljivo ni imena **Zgornja Avstrija**, ki je zadnja leta precej bolj v rabi kot starejša dvojnica **Gornja Avstrija**. Proti imenom Gornja in **Dolnja Avstrija** nimam nič, nasprotno, naravnost navdušen sem nad tem, da ne delita žalostne usode s Kastilijo in drugimi ukinjenimi imeni.

Iztočnice Čedad nisem nikjer izpostavil v kontekstu, ki bi glede dvojnic **čedajski** in **Čedajec** zahteval odgovor, da so ju pravopisci "pustili zamejcem na ljubo". Nasprotno, ti dvojnici sta, kolikor vem, bolj uveljavljeni kot njuni knjižni sestri **čedadski** in **Čedadčan**, zato si vsekakor zaslužita mesto v pravopisu (in to ne na drugem, ampak na prvem mestu, tako kot **Kobarijec** pri iztočnici Kobarid).

Če res ni razloga za podomačitev imena **Sevilla** (oziroma **Sevillčan**), bi bilo dobrodošlo pojasnilo, od kod se je vzel zgled **Sevilja** v poglavju *Španska pisava v Pravilih*. Po mojem mnenju ne gre za napako, saj je že skrajni čas, da poleg **Salamanke**, **Majorke** in **Kordove** dobimo tudi uradno podomačeno Seviljo.

Ker v prakritiki nisem navedel številke strani, kjer sem našel zgled **Bilečan** (zagovarjam ga namesto uslovarjenega **Bilečan**), pravopisci v odgovoru že drugač tarnajo, da ne vedo, kje v *Pravilih* (napisali so jih sami!) je uporabljen zapis s trdim "č". Če bi pozorneje prebrali kritiko, objavljeno v *Sodobnosti*, bi izvedeli, da je zgled naveden v *Pravilih* na strani 24. Omenjajo pa najdbo besede **Nikšič** (na strani 177) in dodajajo, da gre v tem primeru le za tipografsko zamenjavo "č" s "c", ne pa pisno podomačitev. Vendar jih lahko takoj vprašam, za kakšno "tipografsko" zamenjavo gre v primeru navedbe Nikšiča na strani 117 (sto sedemnajst)? Mar na računalniški tipkovnici ni črke "č"? Bolje bi bilo, če bi pravopisci priznali, da se jim trdi "č-ji" pogosto "zapisujejo" zato, ker so v prebivalskih, dinastičnih in pomembnejših krajevnih imenih bolj normalni oziroma slovenski kot njihovi mehki bratranci (te itak izgovarjamo po domače).

Trditev, da "kadar gre za prebivalce, tudi ni nobenega razloga za zameno mehkega č s trdim č (ostaja torej Bihačan) ...", je na precej trhlih nogah, še zlasti zato, ker je, kot sem zapisal že v prvem delu objavljene kritike, v *SP'01* mogoče poleg zgleada Bilečan najti tudi zgleada **Gospičan** in **Gospičanka** (pri iztočnici Gospič). Prav tako bi pravopisci morali vedeti, da se v slovenski literaturi ime **Bihač** pojavlja tudi v podomačeni različici **Bihač** (verjetno kot dediščina Vojne krajine, katere obrambo so vodile in financirale predvsem slovenske dežele; primerljivi podomačitvi, ki sta našli mesto v *SP'01*, sta **Karlovec** in **Sisek**), od imena Bihač do prebivalskega imena **Bihačan** pa je le še korak. Pravopiscem zastavljam še vprašanje, kako je mogoče, da so se zgledi Bilečan, Gospičan in Gospičanka znašli v pravopisu, če zanje "ni nobenega razloga"? In kako naj uporabniki vemo, kaj se je v pravopisu znašlo z razlogom in kaj brez?

Da je **litavščina**⁷⁷ zastarela (po odgovoru pravopiscev sodeč celo napačna!) oblika besede **litovščina**, sem že v prakitiki ugotovil sam. Od pravopiscev bi pričakoval pojasnilo, zakaj ta napačna beseda v *SP'01* ni označena z ustreznim znakom (s krožcem; navedba navadnejše oblike besede njegove funkcije ["nepravilno"] pač nima) oziroma zakaj ni ob njej, če drži navedba v *VSL*, naveden kvalifikator "zastarelo". Prav tako niso navedli nobenega argumenta, ki bi govoril v prid trditvi, da "tvorjenke Litvanec ni dobro zagovarjati, prav je Litovec ..."; jaz sem svoje navedel tako v prakitiki kot v kritiki. Seveda nimam nič proti obliki **Litovec**, zavzemam se za to, da bi pravopisci pravico do nadaljnjega obstoja priznali tudi enako ali celo bolj uveljavljeni obliki **Litvanec**. Pa še vprašanje: zakaj se pravopisci v tem primeru tako odločno sklicujejo na vir (*SP'62*), ki se jim v primeru Kastilije (in še katerega ukinjenega poimenovanja) ne zdi vreden upoštevanja?

Verjamem, da sta posodobitvi imen **Samoanec** in **Peruanec** v **Samojec** in **Perujec** s (teoretičnega) pravopisnega vidika pravilni (v prakitiki in kritiki ju niti nisem postavil pod vprašaj), ne verjamem pa v upravičenost ukinitve dosedanjih poimenovanj. Dopustna bi bila kvečjemu ukinitve (se pravi neuveljavitev) novih poimenovanj.

V zvezi s pisanjem **Savdska Arabija** sem v prakitiki napisal le, da je **Saudska Arabija** eno izmed tistih poimenovanj, "ki so bila še včeraj v splošni rabi" in bi si zato "zaslužila kako besedo v slovo" (torej imena Savdska Arabija nisem "neupravičeno kritiziral"), v kritiki pa, da pri iztočnici Savdska Arabija manjkata prebivalski imeni **Savdijec** in **Savdijka**. Z "besedami v slovo" seveda nisem mislil na nagrobni govor, ampak na kratek komentar v *Pravilih*, pa tudi kaka kazalka, ki bi uporabnika pravopisa usmerila od stare k novi obliki, ne bi bila odveč. Kakor koli že, tokrat bom podomačitev Savdska Arabija (posredno) zares pokritiziral. V *Pravilih* (stran 188) namreč piše, da "črko u po arabskem izgovoru pišemo z u (Daúd) ali z v (Sávt al Aráb)". Prvo vprašanje, ki se mi postavlja, je, zakaj je kot zgled podomačevanja nenaglasenega arabskega "u" v "v" navedeno neko eksotično ime (niti *EB* ga ne pozna). Mar ne bi bil veliko boljši zgled ime savdskega kralja **Savda** ali pa Savdske Arabije? Pod črko "i", kjer je v *Slovarju* mogoče najti podomačeno ime ustanovitelja savdske dinastije **Ibn Savda**, bo kralja Savda iskal le malokdo. Domnevam, da gre pravzaprav za še eno v dolgi vrsti napak, in da je bil z imenom **Savt**⁷⁸ **al Arab** mišljen ali Ibn Savd ali njegov naslednik Savd. Drugo, bistveno vprašanje pa je, kako naj navadni smrtniki ločimo med podobnimi različno naglasenimi arabskimi imeni? Ali lahko vprašanja v zvezi z arabskimi naglasi pošljamo kar na ISJ? Če pravopisci spremenijo neko ustaljeno prakso pisanja, bi morali ali v *Pravilih* ali v *Slovarju* navesti novo različico zapisa za čisto vse bolj znane besede, ki jih novo pravilo zadeva (poiščejo jih lahko v splošnem leksikonu, kakršen je *LCZ*), pa tudi vse izjeme, ki se zaradi uveljavljenosti novemu pravilu ne prilagodijo. Če bi bilo takih besed preveč, bi zadostoval tudi izbor najbolj znanih in najtežjih primerov, nikakor pa ni sprejemljiva sedanja praksa

navajanja tudi eksotičnih in neuporabnih zgledov, zaradi katerih ostaja v slovenskih leksikonih na desetine slabo podomačenih lastnih imen. Pa še tretje vprašanje: kakšna je usoda imena **Saudova Arabija**, ki je (bilo doslej) približno enako pogosto uporabljano kot ime Saudska Arabija (npr. v *Državah sveta 2000 MK in VSL*)? Se po zgledu Savdske Arabije podomačuje v **Savdova Arabija**, ali pa naj se ne bi več uporabljalo?

Izgovor, da je doslej najbolj uveljavljena oblika poimenovanja za prebivalca Ospa (**Osapec**) iz *SP'01* izpadla zato, ker je zanjo zmanjkalo prostora (pravopisci so se namreč odločili edini prosti mesti zapolniti z dosedanja knjižno obliko **Ospčan** in čudno novoto **Osapčan***), se mi zdi neresen. Ime Osapec pač ni ena od "posebnosti, znanih oziroma sprejemljivih samo v krajevni in pokrajinski rabi". Če bi bilo, v leksikonu *Slovenska krajevna imena CZ in Krajevnom leksikonu Slovenije DZS* verjetno ne bi bilo uvrščeno kot glavno oziroma edino poimenovanje za prebivalca Ospa. Na očitek, da "ironiziranje sestavljalcev *SP* pri tem vprašanju in še kje ni primerno", pa moram odgovoriti, da pri vprašanju imena Osapec pravopiscev zagotovo nisem ironiziral.

Ne drži, da "ne drži, da je pridevnik **efikasen*** brez "kakršnekoli oznake, ki bi ODSVETOVALA ali pa PREPOVEDOVALA njegovo rabo". Take oznake so namreč po navedbah v *Pravilih* (strani 6 in 7) sodeč tri: črna pika, ki "zaznamuje PREPOVEDANO ...", krožec, ki "zaznamuje NEPRAVILNO ..." in nestična puščica, ki pomeni, da je vse, "kar je levo od nje, ... ODSVETOVANO ...". Pri iztočnici **efikasen** oznak, ki bi vsaj na daleč spominjale na omenjene simbole, ne vidim ne s prostim očesom ne z lupo. Ležeči tisk, v katerem sta napisani slovenski ustreznicu učinkovit in uspešen, namreč "zaznamuje besedo ..., ki je nevtralna oz. navadnejša ...". To pomeni, da izposojenka **efikasen**, ki je v *SSKJ* označena za zastarelo(!) besedo, po mnenju pravopiscev ni neprimerna, ampak le publicistična, obstajata pa dve nevtralnejši oziroma navadnejši besedi, ki ju uporabljamo "nepublicisti". Torej je moja trditev v (pra)kritiki točna.

Dejstvo je, da so v *SP'01* tako rekoč vsi nepotrebni srbohrvatizmi zapakirani v embalažo z napisom "publ.", zaradi česar uporabnik pravopisa ni opozorjen na izvor teh besed oziroma njihovo neprimernost. Pohvalno je, da so pravopisci pri mnogih naredili puščico s pomenom "odsvetovano", tu in tam celo črno piko (to pomeni, da izvor besed vendarle more "odločilno vplivati na presojo stilne ali zvrstne vrednosti besed", čeprav pravopisci v odgovoru to izrecno zanikajo), bistvo mojega očitka pa je bilo, da bi to morali storiti tudi pri besedi **efikasen** (in še kje). Evfemistični kvalifikator "publ." brez oznake izvora besed daje potuho vsem tistim novinarjem in publicistom, ki so se "publicističnega" jezika (na)učili v prejšnji državi ali od starejših kolegov (od obojih se ga lahko "nalezemo" tudi bralci časopisov in knjig), obenem pa meče slabo luč na neproblematične publicistične izraze, kakršen je kvartet (s pomenom "četverica"), in besedne zveze, kakršna je "okno v svet".

Ne glede na to, ali je izposojenka **Bogorodica*** izpeljana iz neslovenske besedne zveze "rodica Boga" (tega izrecno sploh nisem trdil; napisal sem, da je

“sestavljena iz srbohrvaške besede rodica, ki je slovenščina ne pozna”) ali iz slovenske besedne zveze “tista, ki je rodila Boga”, drži, da je v slovenščini (po *SSKJ*) “ženska, ki rodi” **rodnica**(!) ali **roditeljica**, zato bi bila, kot sem napisal že v (pra)kritiki, sprejemljiva kvečjemu slovenščini prilagojena Pleteršnikova oblika **Bogorodnica**, še bolje pa bi bilo, ko bi bil k imenu Bogorodica pripisan vsaj eden od kvalifikatorjev “zastarelo” ali “redko”, vendar obvezno s pomožnim(!) kvalifikatorjem “srbohrvaško”. Izgovor “Bogorodnica je najbrž premalo v rabi, da bi se uvrstila v slovar ...” pa je možen le zato, ker ta beseda ni bila uvrščena ne v *SP'62* ne v *SSKJ*, v slednjem pa je bil k izvirni izposojenki Bogorodica pripisan povsem neustrezen kvalifikator “knjižno”.

Ne vem, od kod v odgovoru pravopiscev potreba po razlagi, da imajo besede **armija**?, **opasač**? in **šinjel**? pripisane slovenske ustreznice, zadnji dve pa tudi kvalifikator “vojaški žargon”. V (pra)kritiki sem namreč napisal, da “... dejstvo, da gre za NEKDANJI vojaški žargon, ni navedeno niti v *SP* niti v *SSKJ*”. Dodajam še, da ta vojaški žargon ni le nekdanji, ampak predvsem jugoslovanski. Slovenci imamo od 1991 svojo vojsko, v kateri se, kolikor vem, govori in poveljuje v slovenskem jeziku.

Pri “zasledovanju besede **agio**” se nisem zmotil, kajti če smo natančni, res ni italijanska. Oznaki “iz it.” (menda v *Collinsu*) in “mot it.” (v *Laroussu*) pač pomenita (čeprav ne obakrat dobesedno), da gre za besedo italijanskega izvora, kar pa njene francoskosti ne zmanjšuje. Naj ponazorim s slovenskim primerom: **ažjo** je slovenska beseda, ki je po izgovorjavi in pisavi sodeč francoskega izvora (poslovenjena oblika besede *agio*), njen praizvor pa je italijanski. Bistvo moje kritike iztočnice *agio* je bilo, da se beseda v francoski obliki (*agio*), ki jo je prevzel tudi *SP'01*, izgovarja drugače (“ažjo”) kot v izvirni italijanski obliki (**aggio**; izgovor “adžo”), zato je treba v *SP'01* napačni izgovor (“adžo”) uskladiti z zapisom besede (torej ga popraviti v “ažjo”).

Zapis **Džize** v *Pravilih* (stran 188) ni naveden kot zgled izgovorjave, ampak kot zgled za podomačevanje. Če bi bil mišljen kot zgled izgovorjave, bi bil naveden v oglatem oklepaju in v pokončni pisavi. Pravopisci so torej tisti, ki bi morali biti natančnejši. In kaj sploh dela v *Pravilih* zgled **Džize** drugega kot zmedo, glede na to, da sta ustaljeni obliki pisave in izgovorjave **Gize** in **Giza**? Sicer pa so v *SP'01* preglednice za arabsko pisavo silno pomanjkljive, saj manjka tako navodilo za podomačevanje arabskih imen, zapisanih v angleški transkripciji (takšnih imen je na zemljevidih, v svetovnem spletu in knjigah daleč največ!), kot seznam lokalnih latiničnih transkripcij. Kdor pogleda zemljevide arabskih dežel v *Atlasu sveta 2000 MK*, se lahko le čudi, saj nekatere lokalne latinične transkripcije vsebujejo celo črko “š”, ki zaznamuje enak glas kot v slovenščini (tako je izvirno ime Damaska zapisano v obliki Dimašq, običajna angleška transkripcija pa je Dimashq). Pričakoval bi, da bom tozadevna pojasnila našel v pravopisu, toda v *SP'01* je, če prav razumem, navedeno le neposredno prečrkovanje iz arabščine v slovenščino. Koliko Slovencev zna brati arabske črke in ima doma izvirne arabske zemljevide in knjige, je pa zgolj retorično vprašanje.

2) Pojasnila k odgovoru pravopiscev na objavljeno kritiko

Verjamem, da so pravopisci "za veliko večino primerov [eksotičnih lastnih imen] našli ustrezne rešitve ...", toda to velja le na splošno. Za TEŽJE primere eksotičnih lastnih imen tega, kot je razvidno iz moje kritike, pač ni mogoče trditi. Ravno težji primeri pa so tisti, zaradi katerih pravopis sploh potrebujem(o). Malce več samokritike bi bilo dobrodošlo tudi v stavku "Lenarčičev prispevek pa nam pove, da je pri tem vendarle ostalo še KAJ premalo dognano ..."; dejstvo je namreč, da je premalo dognano ostalo še MARSIKAJ.

V odgovoru mi je očitano čudenje zaradi nedoslednosti pri dodajanju priponskih obrazil "č-an/-čanka" imenom prebivalcev mest in otokov ter "-ec/-ka" imenom prebivalcev pokrajin in držav. Toda v kritiki se nisem čudil nedoslednostim na splošno (saj mi je povsem jasno, da vseh prebivalskih imen ni mogoče tvoriti po istem kopitu; moje kritike posiljenega spreminjanja prebivalskih imen so glede tega dovolj zgovorne), ampak sem napisal, da "pravopisci niso bili dosledni, saj so tudi v nekaterih primerih, ko to ni neizogibno, uporabili drugačno priponsko obrazilo od pričakovanega (npr. ... **Portlandec**" [namesto **Portlandčan**], pa **Michigančan**" namesto **Michiganec**, **Mainčan**" namesto **Mainec** itd.)".

Trditev, da "s sklicevanjem na razne leksikone in enciklopedije ni mogoče upravičiti vztrajanja pri pisanju ... **aksolotl** ...", se mi zdi naravnost srhljiva. Zelo dobro vem, da tudi v (slovenskih) leksikonih kar mrgoli napak, toda tako zlahka odpraviti večdesetletno prakso pisanja določenih imen le ni mogoče. Poudariti moram, da absolutno podpiram popravljjanje vseh vrst napak (saj jih popravljam tudi sam!), toda pri tem početju bi bilo vendarle treba na prvem mestu upoštevati uveljavljenost določene pisave (pri tem ne mislim na uveljavljenost kjer koli, ampak predvsem v leksikonih, enciklopedijah in drugi literaturi), šele na drugem pa (teoretično) pravopisno nepravilnost (zgolj teoretična je po mojem tudi "napaka" aksolotl). Najbolj previden (konservativen!) je treba biti pri ukinjanju nepravilnih ali manj pravilnih različic. Če je manj pravilna različica zelo uveljavljena (morda celo bolj kot pravilnejša), potem jo je treba ohraniti vsaj kot podgeslo (to svetujem pravopiscem v primeru imena **Eremitaž**, ki je manj pravilna, a pri nas žal bolj uveljavljena različica imena **Ermitaž**, kajti s tem, ko sem v praksi opozoril na različnost zapisa teh dveh imen v *Pravilih* in *Slovarju*, nisem mislil, da bi bilo treba obliko Eremitaž ukiniti – nenazadnje je tudi iz knjig, leksikonov in spomina ni mogoče kar izbrisati). Pri vsem tem je treba imeti še dober občutek za to, kaj je sprejemljivo in potrebno (popravek aksolotel se mi, kot že rečeno, ne zdi potreben). Vendar ne le s pravopisnega stališča, ampak tudi s praktičnega.

Škoda, da v odgovoru ni razodeto, zakaj ni res, da je poimenovanje **Laožan** "od pamtiveka popolnoma uveljavljeno". Jaz sem svojo trditev podkrepil z argumentom navedb v *LCZ*, *VSL* in *Državah sveta 2000 MK*, k temu seznamu pa lahko dodam tudi knjigo oziroma zbirko *Ljudstva sveta MK* (iz leta 1980); gotovo bi se našla še kaka. Beseda pamtivec pomeni po *SSKJ* "od zdavnaj, zelo

dolgo" in več kot dvajset let je vsaj v primerjavi z novoto **Laošan**⁷⁷ zelo dolgo. Pravopisce lahko spomnim tudi na izjemo, ki so jo naredili sami, ko so v *SP'01* uvrstili prebivalsko ime **Tunižan**⁷⁷ (po zgledu Laošan bi moral biti **Tunišan**!).

Eksotično **anamitščino** sem v kritiki omenil kot jezik, ki zaradi dejstva, da v *SP'01* ni nekaterih pomembnih jezikov, kakršna sta **kurdščina** in **tajščina**, nekako izstopa. Trditev, da *SP'01* njenega pomena ne razloži (opisana je kot "azijski jezik"), je navržena le mimogrede in sploh ni bistvo kritike, pravopisci pa so iz te muhe vseeno naredili slona, ne da bi pri tem pojasnili, zakaj v *SP'01* ni pogrešanih dveh jezikov. Predvsem pa trditev, ki jo pravopisci tako zelo odločno zavračajo, vendarle drži. Njihovo ogorčenje bi bilo upravičeno le, če bi v kritiki napisal, da *SP'01* pomena anamitščine "niti približno ne razloži", tako pa smo lahko ogorčeni kvečjemu uporabniki pravopisa, saj se o tem, kdo in kje govori anamitščino (če jo sploh še kdo), nimamo kje informirati. V splošnih leksikonih namreč te besede ni, o Anamitih pa je mogoče izvedeti le, da je to ali staro ime za Vietnamce ali pa nekdanje ljudstvo v Indokini. Ne glede na to, ali je anamitščina staro ime za vietnamščino ali jezik nekdanjih Anamitov, gre za danes povsem neznan in nepomemben pojem, to pa je razlog, ki narekuje ali izločitev takega gesla iz geslovnika ali pa natančnejši opis. Da bi bilo vse skupaj še bolj absurdno, je poskrbljeno s tem, da v istem *SP'01*, v katerem se je znašla anamitščina, ni bilo prostora ne za vietnamsko pokrajino **Anam** ne za pokojne **Anamite**.

Pri iztočnici **Tatar** bi dober slovaropisec namesto nepopolnega in zavajajočega opisa "pripadnik mongolskega ljudstva" napisal "pripadnik [nekd.] mongolskega oz. [dan.] turškega ljudstva". Opis bi bil daljši za pičli dve ali štiri besed(ice), pomen pa točen oziroma točnejši. Da bi v *SP'01* morali uvrstiti enciklopedični opis, v svoji kritiki nisem napisal, zdaj pa dodajam, da bi bilo bolje, če opisa ne bi bilo, kot pa da je napačen, saj gre vendarle za zelo znano ljudstvo.

V kritiki sem napisal, da se mi zdi nelogična "prepoved rabe pridevnika **anglosaksonski** ..., kajti če se sme uporabljati pridevnik **saksonski**, potem tudi s pridevnikom **anglosaksonski** [katerega sporna komponenta je taisti pridevnik **saksonski**] ne more biti nič narobe", pravopisci mi pa odgovarjajo s podukom, da bi moral upoštevati, da se nevtralna vzporednica **Sas** pri geslu **Saksonec** nanaša tudi na podiztočnico **saksonski**. Poduk bi bil v danem kontekstu povsem "mimo" celo v primeru, če bi nevtralna vzporednica imela enak pomen kot črna pika (tj. "prepovedano"), saj se nisem zavzel za uvedbo črne pike pri pridevniku **saksonski** (tako so me, kot je videti iz njihovega povzetka moje trditve, razumeli pravopisci), ampak za njeno ukinitvev pri pridevniku **anglosaksonski**. Se mi pa zdaj postavlja vprašanje, zakaj je v *SP'01* uvrščen le etnonim **Saksonec** (poleg nevtralne dvojnice **Sas**), etnonim **Anglosaksonec** (aktualen je bil vsaj v času izida *Male splošne enciklopedije* DZS, v pomenu "govorec angleščine britanskega porekla" pa se občasno pojavlja v časopisju) pa ne (v *SP'01* je le **Anglosas**)?

V odgovoru na očitek, da v *SP'01* "manjkajo tudi trije od šestindvajsetih tonovskih načinov", pravopisci posredno (s samokritiko) priznavajo, da jim je, ne da bi vedeli kako in zakaj, v *Slovar* uspelo uvrstiti kar triindvajset tonovskih načinov. Ravno to, da je bil izbor mnogih geselskih besed bolj ali manj naključen (če bi bilo v *SP'01* uvrščenih le nekaj tonovskih načinov, bi razumel, da je to rezultat uredniške politike "vsakega NEKAJ"), pa sem skušal dokazati s "precejjanjem komarjev", kakor so natančnost pri štetju tonovskih načinov poimenovali pravopisci. Da je natančnost v slovaropisju, leksikografiji, ugankarstvu in še kje prej vrlina kot ne, verjetno ni treba posebej utemeljevati.

Zaradi moje trditve, da je bila **Karantanija** slovenska država (saj se je v njej ustoličevalo po slovensko), so pravopisci popolnoma spregledali očitek, da Karantanija ne more biti "najstarejša* politična tvorba na slovenskem ozemlju", kot piše v *SP'01*, kajti davno pred njo so obstajali kraljestvo Norik in različne rimske province. Pokončni oklepaji, katerim so pravopisci v svojem odgovoru namenili kar nekaj vrstic, ne morejo biti opravičilo za navajanje NAPAČNIH približnih definicij. Tudi približna definicija je lahko točna (prim. s komentarjem k opisu iztočnice Tatar dva odstavka nazaj).

Tega, da je bila Karantanija slovenska, si nisem izmislil jaz. To lahko izve vsak, ki ne bere samo ene enciklopedije (*ES*; toda tudi v njej bi pravopisci, če bi jo prelistali tolikokrat kot jaz, našli opise, iz katerih slovenstvo Karantanije ni bilo izbrisano), ampak pogleda tudi v drugo. V *Mali splošni enciklopediji* DZS piše črno na belem: "Karantanija, zgodovinsko ime za sedanjo Koroško, ... [ki] je bila ... naravni okvir SLOVENSKE DRŽAVNOSTI V ZGODNJEM SREDNJEM VEKU" ter "... prvi po imenu znani knez KARANTANSKIH SLOVENCEV Valuk". Še bi lahko našteval, a že ta dva stavka povesta, da obstaja več "znanstveno utemeljenih zgodovinskih resnic", ki se spreminjajo tudi po željah in potrebah vplivnih posameznikov oziroma se prilagajajo (aktualnim) ideologijam. Dejstvo je, da o starejši slovenski zgodovini (pa tudi o večini drugih) neposrednih pričevanj sploh ni, taka in posredna pričevanja pa se tolmačijo zelo različno. Zgodovina je torej predvsem stvar interpretacije. Namesto dodatnega komentarja o "utemeljenosti" (nekaterih) zgodovinskih resnic pa si bom sposodil izjavo gospoda Michaela Crema, ki je bila objavljena na strani 604 v isti številki *Sodobnosti* kot odgovor pravopiscev: "Uvidel sem, da znanost določene podatke, ki se ne ujemajo s trenutno veljavnimi teorijami, izloči s tako imenovanim informacijskim filtrom ...".

O (ne)objektivnosti oziroma dvojnih merilih pa tole: kako zelo drugačen kot do slovenske je akademski (mišljeni niso le pravopisci, ampak tudi mnogi drugi znanstveniki in strokovnjaki) odnos do nemške zgodovine (pravzaprav do zgodovine katerega koli velikega naroda), se med drugim vidi iz opisa gesla **Sveto rimsko cesarstvo** v *SP'01*. Bilo naj bi "nemška" država do 1806", čeprav je v času, ko je ta večnacionalna "politična tvorba" nastala (po nekaterih razlagah v desetem stoletju kot naslednica Vzhodne frankovske države, po drugih pa že kar s kronanjem frankovskega vladarja Karla Velikega leta 800), vsaj toliko tvegano (če ne celo nemogoče, zlasti v drugem primeru) govoriti o Nemcih kot

posebnem narodu kot o Slovencih. Skupni vladar takratnih germanskih plemen (Frankov, Sasov itn.) oziroma njihovih plemenskih vojvodin je imel naslov "rimski kralj" ali "rimski cesar" (latinsko "Rex Romanorum" oziroma "Imperator Romanorum"; prim. *Meyers grosses Taschenlexikon*, 1998), ne pa "nemški kralj" ali "nemški cesar" (slednji izraz so uporabili pravopisci v svojem odgovoru). Objektiven slovaropisec, ki nima dovolj prostora za podrobnejšo razlago dejstev, bi torej v opisu Svetega rimskega cesarstva pridevnik "nemška" izpustil (pa tudi letnico prenehanja obstoja, saj država ni obstajala od vselej; po slabem zgledu anamitsčine [prim. s točko 2, peti odstavek] bi bil ustrezen opis "evropska država"), še manj pa bi (zlasti za Karolinge) uporabljal izraz "nemški cesar".

Za konec pojasnjevanj pa še komentar h kategoričnim trditvam, da "v času njene [tj. karantanske] politične samostojnosti (7.-8. stoletje) še ni bilo Slovencev kot posebnega naroda in se ni še nikjer na svetu govorilo (kaj šele ustoličevalo) po slovensko" ter da se je takrat "tod govorila alpska slovanščina, o slovenščini kot posebnem slovanskem jeziku pa je mogoče govoriti šele okrog 10. stoletja ...". Najprej moram popraviti podatek, da naj bi bila Karantanija politično samostojna le do osmega stoletja. Tudi iz *ES*, na katero se sklicujejo pravopisci, je mogoče izvedeti, da je notranjo samostojnost (tudi to je politična samostojnost, mar ne?) izgubila šele v devetem stoletju (po 820 ali 828; pred tem je bila nekaj desetletij pod tujo nadoblastjo, kar se je v zgodovini dogajalo tudi najmočnejšim državam, denimo Rusiji, pa jim zato nihče ne odreka kontinuitete). Deveto stoletje pa je že zelo blizu "okrog 10. stoletja", ko naj bi vendarle že smeli govoriti o slovenščini. Od tega spoznanja do trditve, da se je v Karantaniji "ustoličevalo po slovensko", ni več daleč. In kar je najpomembnejše: vprašanje, ali se je v času Karantanije tod govorila alpska slovanščina ali stara slovenščina oziroma ali so tod živeli alpski Slovani, stari Slovenci ali Karantanci, je samo in izključno stvar POIMENOVANJA! Zakaj se slovenski znanstveniki v ZADNJEM ČASU vedno bolj izogibajo poimenovanjem, ki bi kakor koli spominjala na današnje ime edinega slovanskega naroda, ki je kdaj koli živel tod, pa je vprašanje zase. Večina drugih narodov takšnih problemov nima (Nemcem na primer še na misel ne pride, da bi svoji stari nemščini, ki se je v "drugem kolenu" delila na staro saščino in staro frankovščino, rekli denimo "obrenska germanščina").

3) Za sklep

S kritiko Čeri v *slovenskem pravopisnem morju* sem skušal dobesedno s prstom pokazati na napake in pomanjkljivosti *SP'01*, iz odgovora, ki ga je podpisal gospod Toporišič, pa je mogoče sklepati, da so pravopisci vse prevečkrat videli samo moj prst, napak, ki so nastale tudi zaradi njihove površnosti, pa ne. Toda površnost nikakor ne bi smela biti "odlika" pravopiscev. Bolje bi bilo, če bi se urili v "precejanju komarjev", ki so mi ga poočitali. Ker pa te lepe in pomenljive besedne zveze v *SSKJ* ni, predlagam, da jo pravopisci uvrstijo v naslednjo izdajo (pravopisa) in jo s tem rešijo pozabe.